

© Zoltán Kocsis

Edina Szvoren – Hungary

Nincs, és ne is legyen (2012)

There Is None, Nor Let There Be

Publishing House **Palatinus**

Biography

Edina Szvoren was born in 1974 in Budapest. An alumni of Béla Bartók Music High School, she currently teaches solfeggio and music theory there. She holds a degree as chorus-master from the Franz Liszt Academy of Music. She has had work published regularly since 2005, including two works of prose. Her work has been recognized by the following awards: the Sándor Bródy Prize for the best first novel of the year in 2011, the Artisjus Prize and the Attila József Prize.

Synopsis

Edina Szvoren's stories contain a lot of dry humour, yet at the same time they sizzle, as she reveals the drama in the minutiae of human relationships. When describing Szvoren's literary world, reviewers have brought up the names of two radically different predecessors: the analytical prose of Péter Nádas and the graceful giant of grotesque, Péter Hajnóczy. The stories of *Nincs, és ne is legyen* will convince the reader that Szvoren is a mature author with a unique storytelling voice. The family, which is both the centre stage and model of our lives, stands firmly in the middle of the stories, regardless of whether we are struggling on that stage or are just on the outside looking in.

Nincs, és ne is legyen

Edina Szvoren

Jó reggelt. Miért épp hét nap tartozna össze, gondolom. Nem szeretném, hogy hetente ismétlődjön a napok neve. Az idő néha elakad, és akkor van egy kis szünet. Nemcsak azt nem tudom, mi lesz, azt sem tudom, lesz-e egyáltalán valami. Nem hiszem el, hogy egyszer felnőtt leszek. Nem lehetnek gyerekeim, biztosan tudom. Senki nem fogja akarni, hogy levetkőzzem, és a ruhátlan testét nézzem ruhátlanul. A vétkeim bevallhatatlanok. Ha kihagy az idő, annak nincs látható jele. Az osztálytársaim legalábbis nem veszik észre, pedig a pad alatt átadott levél nálam akad el. Emmi néni rám mosolyog a szürke pöttyös fejkendő alól, s neki sem tűnik fel, hogy sehol sem vagyok. Csak a levelet látja meg. Elveszi, de nem olvassa el, ahogy más tanárok. Ki se bontja. Emmi néninek távol ülő szemei vannak, széles homloka, kerek orra. Emmi néni téved: azt hiszi, szeretetre méltó vagyok. Sikerült megtévesztenem, s most már arról álmodozom, hogy majd csalódik. Naplót nyitottam, Édesanya vette a névnapomra: beleírtam, hogy meghalok. Pedig azt se hiszem, hogy megszülettem. Soha senkit nem szerettem még úgy, mint Emmi nénit – ezt is beleírom, rögtön az első lapra, kisebb betűkkel. Örvendek, hogy a napló lapjai sárgák, merevek és zörögnek, mint Papika fiókjában a tervrajzok, az iratok vagy a gót betűs német nyelvű levelek. Nem örvendenék, ha boltszaga volna a füzetnek. Nem szeretem az új dolgokat. Jó reggelt. Mit jelent az, hogy süt a nap: láthatom a szobámból a sugarait. Abban a kegyelemben részesültem, hogy ágyban fekve is látom a napot. Vannak, akik az ablakból sem látják, mint például Majorék, akiket a manzárdunkba

költöztettek. Bárhogy forgatják a fejüket, a manzárdból csupán a palatető meg a lyukas eresz látszik. Nekik ez jutott. De azért világos, hogy mi keltünk föl, nem a nap.

Megpróbálok naplóhoz méltóan élni. Bevetem Papika ágycsizmát, és egy forintért kimosom a harisnyáját. Nem követelözöm, amiért múltkor többet adott. Majorékat nem csepülöm, pedig ők lusták és bűdösek. A napló zöld, kemény fedeles. Ha megütném vele Dodikát, maradandó sérüléseket okoznék neki, megvakulna vagy betörne a feje. De a világ semmi pénzért nem bántanám, hiszen szeretem. A világon legjobban őt szeretem. Nem úgy szeretem, ahogy Emmi nénit, mert Emmi nénitől azt várom, hogy meglazítsa a csomót a tarkójánál. Szarvasra utaztunk tavaly, a Vöröskereszt buszával. A tábor-tűz elaludt, Emmi néni kendője megázott a felhőszakadásban. Zápor, írom a naplóba, zivatar, javítom át. Közelről nézve nem is pöttyös Emmi néni kendője, én mégis szeretem. Szarvason rájöttem, hogy a sűrű pöttyök valójában szőrös kis négyzetek. Megáztunk mind a harmincketten. Az egész osztály bezúfolódott Emmi néni faházába, még az Illés úti zöldséges ikrei is. Emmi néni végigdörgölte a fejünket a fürdőlepedőjével. Pöttyös kendője közben a nyakába csúszott, haja a vállára omlott, a kendő alól pedig kiszabadult valami nem is annyira kellemes illat. Mint a vizes mogyoróé, mikor kint felejtjük a kertben. Vagy inkább a konyharuháé, ami azért olyan bűdös, mert Papika kézmosás nélkül törli bele a zsíros kezét. Édesanya egyszer Papika arcára suhintott vele. Papika harisnyájának a szaga egy másik világ.

Emmi nénitől azt várom, hogy mikor kibomlik a haja, magához öleljen, és abba a rossz szagba beleszimatolhassak. Jó volna, ha Emmi néni haragudna rám, mert akkor megbo-csátana. Szeretem őt, és félek tőle. Azért félek, mert semmi

félelmetes nincs benne. Félek, hogy átváltozhat félelmetessé. Rám sosem haragszik. Kihív furulyázni, és néha nem mozognak az ujjaim. Nyál jön a számból, és csak tilinkózom, ahogy Emmi néni mondja. Félek tőle, pedig megsimogatja a hajam, és a helyemre küld, hogy véget vessen a kínszenvedésnek. Sokan dicsérik a hajam, Emmi néni is. Egyszer majd ráébred, milyen hitvány vagyok, és milyen hitvány a hajam. Akkor talán megharagszik, és megbocsát. Azt akarom, hogy megbocsásson, de ahhoz látnia kell, milyen vagyok. Most már nem csak esténként imádkozom. Két dologra kérem az Istent: hogy bocsásson meg, és hogy lehessen még romlottabb, mert akkor a megbocsátás is nagyobb. Én tudok a legjobban furulyázni, de ha félni kezdek, egyetlen ép hang sem jön ki a hangszeren. Imádkozom, hogy bele ne süljek a dalba, furulyázás közben imádkozom. Azért is imádkozom, hogy belesüljek, és Emmi néni megsimogassa a fejem, a hajam, a hitvány hajam. A gyerekek nevetnek, még az Illés úti zöldséges ikrei is. Éretlen taknyosok.

Imádom Dodikát. Tőle azt várom, hogy a talpa beférjen a számba, és ruganyos, illatos, ennivaló húsa legyen az idők végezetéig. Fintorogjon és rugdalózzon, ha közelítek. Hosszú, éles körme van, Édesanya nem győzi vágni. Teljes erejéből tiltakozik, ha dögönyözöm. Mindketten kimelegszünk a hadakozásban, közben meg tettetnem kell az igazságot. Az az érzésem, hogy Édesanya les valahonnan, a szekreter mögül, a kulcslyukon át. Arca a zebrapálma leveleibe költözött. Édesanya nagyon félti Dodikát, mivel az első szülésbe majdnem behalt. Enyhe hányingerem van, ha arra gondolok, hogy a többi ember azon a váladékon nőtt föl, ami a mellből szivárog. Elsőre sosem jut eszembe, hogy én vagyok az elsőszülött, én vagyok, aki Édesanya betegsége miatt nem kapott anyatejet. Be kell bizonyítanom, hogy nem török Dodika életére,

máskülönben a büntetés előbb ér el, mint a bűn. Csak játszunk, látod, Édesanya? Mutatnom kell, hogy nem sántikálok semmi rosszban: jóban sántikálok. Attól tartok, hogy a kulcslyuk túloldaláról nézve dögönyözés és gyilkolás között kevés a szemmel látható különbség. Közélről minden más. Dodika hóna alá nyúlok, fölemelem, a nyakába csókolok, ínyemmel harapdálom a lábujjait, a fülcimpáját, az orra hegyét. Alig valamivel erősebben kellene megszorogatnom Dodikát, és belehalna. Lefogom a lábát, ne rugdalózzon, de azért figyelek, hogy a mozdulataimban ne látsszon ártó szándék. Édesanya miatt tettetnem kell, hogy szeretem Dodikát. Pedig szeretem. Dodika göcögése olykor sikításra, olykor fuldoklásra hasonlít, de hát fuldokolni valakinek, akit nem fojtogatnak, éppúgy lehetséges, mint tettetni valamit, ami valóság. El tudnám pusztítani, annyira szeretem. Édesanya föltépi az ajtót. Beront, ellök, és fölpofoz. Fölkapja Dodikát, és Édesapához cibál. Bántani akarta, zokogja. Édesanya zokogása könnyen összetéveszthető a nevetéssel. Bántotta?, kérdezi Papika, aztán bosszúsan megtörli a száját, és anélkül, hogy a szőnyegre vigyázna, hátratulja a széket. Igazán?, kérdi szigorúan. Édesanya szomorúan lógatja a fejét, és azt suttogja: az embernek nincs barátja, de ne is legyen. Papika meg sem eszi a tükörtojást, pedig egyedül neki jutott. Fogja a táskáját, megigazítja a mandzsettáját, és megy is. Nem szereti, ha áll a bál. Ha megzavarjuk a nyugalmát, elviszi a kutyát sétálni, vagy dolgozni megy. Az Anyagvizsgálóba a portás éjjel is beengedi. Az Anyagvizsgálóban anyagvizsgáló készülékeket gyártanak. Édesanya a kisszobába vonul Dodikával, mert egyedül azt a szobát fűtjük. Édesanya hiába kérte, Majorék nem vágta föl a fát, mivelhogy lusták és prolik. Leülök az ebédlőasztalhoz a fűtetlen nagyszobában, és megeszem az ott hagyott tükörtojást. A sárgája kifolyt a fehérjén túlra, mint valami dulakodás közben kinyomott

szem. Rossz kedvem lett a szeretettől. Sírás fojtogat. A világon a legeslegjobban Édesanyát szeretem, de közelről minden megváltozik, mint a kendő pöttyei – amik igazából szőrös kis négyzetek. Édesanya miatt tettetnem kell az igazságot. Édesanya és Dodika összebújnak a heverőn. Hallom, hogy mindketten vacogva zokognak vagy vacogva nevetnek, s közben nyikorog az ágy. Ha befogom a fülem, nem tudom tartani a villát. Kihűlt a tojás, ehetetlen, mégis imádkozom, hogy minél tovább tartson az utolsó pár falat. Ha imádkozom, nem tudom tartani a villát. Megeszem Papika ott hagyott piritósát, s amíg rágok, nem hallom a vacogást. Hangosan rágok, csattogtatom a fogsoromat, hevesen csámcsogok. Habzsolok, mintha az öcsém testét enném. A levegőnek, amit rágok, tükörtojás íze van. Már saját lélegzetemet eszem, amikor az idő megint rám tapad, mint a vizes ruha Szarvason. Senki nem látja, hogy rosszul vagyok.

Édesapától azt várom, hogy ha este végre megérkezik, se a kertkaput ne halljuk csapódni, se a lépcsőház súlyos, bordázott faajtáját. Édesapámnál jobban senkit nem szeretek a világon. Egész délután őt várom, de sosem találom el a jövele pillanatát. Egész testemmel az ajtóra tapadok, és a lépcsőház zajait fülelem, aztán mikor már lemondtam róla, váratlanul betoppan. Erős szemöldökét fölborzolja, és táncoltatja a homlokán. Grimaszol, eljátssza, milyen az ember, ha citromba harap, és milyen a citrom, ha emberbe. Olyan csöndet szeretnék, hogy kivehető legyen a nesz, amikor nemet int a kéréseimre, és borostái közben a selyem nyaksálba akadnak. Hétköznapi nyakkendőt hord, hétvégén nyaksálat. Nem engedi, hogy az ölébe üljek. Mikor megvacsorázunk, megszán: ad két villavégnyit a húsból. Édesanya tányérján másfél szem krumpli gőzölög egy kiskanálnyi almaszósszal, de Édesanya semmit nem kap Édesapától egy homlokcsókon kívül. Az én adagom

fél szem krumpli, fél kanál szósz. Egyetértek Édesapával, hogy elég ez nekem, de a hús hiányzik nagyon. Bármennyi húst meg tudnék enni, talán azért falom annyira Dodikát. Hús csak Édesapának jár, hisz a hús nem terem a fán, mint a mogyoró meg a meggy. A mogyoróbokrot még Papika nagyapja ültette, aki udvari tanácsos volt egy kertés házban. Azelőtt. Édesanya orrcimpája reszketni kezd, ha valaki kimondja, hogy azelőtt. A húst Majorék hozták, valamit nagyon el akarnak érni. Félzsídók, súgja Édesanya, izraeliták, csitítja édesapám. Majorék egész délután fűrészeltek és kopácsoltak a garázsban, persze a fát még mindig nem aprították föl. Egyszer halat hoztak, de rózsaszín volt a kopoltyúja alatt. Megint Papika ölébe kéredzkedem. Azt várom tőle, hogy nemet intsen minden kérésemre, ezért igyekszem teljesíthetetlen kívánságokkal előállni. Miután az utolsó falat hússal szárazra törölte a tányérját, Papika nyújtózik, hátratolja a székét, és föláll: ne rágja a fülem, kisasszony, mert kicsorbul a finoman csipkézett fogacskája. Nem tudom eldönteni, viccel-e, mert amit mond, annak több jelentése van. Megáll a szoba közepén, összedörzsöli a tenyerét. Azt mondja: Jó lesz egy kis hódolás és csönd. Skandalom előre. Azt várom Édesapától, hogy leüljön, olvasson egy órát, rám se nézzen, bort kortyolgasson a cigaretta mellé, és fájduljon meg a torkom a visszafafojtott sírástól. Az állólámpa fénykörében sárga az arcbőre, mint a naplóm lapjai, meg a gótbetűs családi levelek. A világon a legjobban a naplómat szeretem. Kinyitom, és beleírom: nincs boldogság a Földön, de ne is legyen.

There Is None, Nor Let There Be

Edina Szvoren

Translated from the Hungarian by Tim Wilkinson

Good morning. Why should precisely seven days belong together, I think to myself. I do not like the way the names of the days are repeated every week. Time sometimes comes to a standstill and then there is a little interval. Not only do I not know what will come next, I don't even know if there will be anything at all. I don't think I'll be a grown-up some day. One thing is for sure: I won't be able to have any children. No one is going to want me to undress and have me look at his naked body. My transgressions cannot be confessed. If time drops out, there is no visible sign of it. At least my classmates do not notice it, though the letter handed on under the desks has stopped with me. Miss Emmy is smiling at me from under her grey polka dot headscarf, and even she does not notice that I am nowhere. All she sees is the letter. She takes it but does not read it the way other teachers do. Doesn't even open it. Miss Emmy has widely separated eyes, a broad forehead, and round nose. Miss Emmy has it wrong: she thinks I am lovable; I have managed to fool her, and now I dream she is going to be disappointed. I have started a diary. Mother bought it for me as a name-day gift: I recorded that I am going to die. Mind you, I don't even think that I was born. I am not yet fond of anyone so much as Miss Emmy – I'll record that, too, straight off on the first page, in smaller letters. I am pleased that the pages of the diary are yellow, stiff, and rustle, like blueprints, documents, or the Gothic characters of the German letters kept in the drawers of Daddy's desk. I would not be too pleased if the

notebook had a shop smell about it. I don't like new things. Good morning. What does it mean that the sun is shining? I can see its rays from my room. I have been accorded the grace of being able to see the sun even when I am lying in bed. Contrast that with people like the Majors, for example, who have moved into our garret flat. However they place their heads, all that can be seen from the attic is the slate roof and the leaky eaves. That was what was granted to them. All the same, it is obvious that we got up, not the sun.

I shall endeavour to live in a manner that befits a diary. I make Daddy's bed, and for a forint I wash his socks. I don't blag him, on account of which I got more the last time. It's not that I'm badmouthing the Majors, but they really are lazy and pong a bit. The diary is green and hard-backed. If I were to strike Joey with it I would cause him permanent injuries; he would go blind or crack his skull. But I wouldn't harm him for all the money in the world as I am fond of him. Of everyone in the world it's him I love most. Not the way I'm fond of Miss Emmy, because what I am expecting from her is that she will loosen the knot on the back of her neck. We made a trip to the town of Szarvas in a Red Cross coach. The campfire burned out; Miss Emmy's headscarf was soaked in the downpour. Shower, I wrote in the diary, but I have corrected that to downpour. From close up, Miss Emmy's headscarf does not actually have grey polka dots. At Szarvas I realized that they are, in fact, little squares with whiskers. All 32 of us got drenched. The whole class crammed into Miss Emmy's cabin, including even the twins from the greengrocer's shop on Elias Road. Miss Emmy rubbed each and every one of our bonces with her bath towel. Meanwhile, her polka dot headscarf slipped down onto her neck, her hair cascaded onto her shoulders, and a none too pleasant odour was released from

under the headscarf. Like that of moist hazelnuts one has forgetfully left behind in the garden. Or rather like that of a dishcloth, which smells so badly because Daddy wipes his greasy hands on it without washing them. Mother once flicked it in Daddy's face. The smell of Daddy's socks is another thing altogether.

What I am waiting for from Miss Emmy is that when her hair is loosened she will hug me and I'll be able to have a sniff of that bad smell. It would be good if she became angry with me, because she would then forgive me. I am fond of her but also scared of her. Scared of her, because there is nothing scary about her. I am scared that she might transform into something scary. She never gets angry with me. She calls me out to the front to play the recorder, but there are times when my fingers just won't move. Slobber comes out of my mouth and I just tinkle, as Miss Emmy puts it. I'm scared of her, though she strokes my hair and sends me back to my place to bring an end to my ordeal. A lot of people admire my hair, Miss Emmy amongst them. Some day she will realize how rubbish I am and how rubbishy my hair is. Maybe then she'll get angry and forgive me. I want her to forgive me, but to do that she will have to see me for what I am. Now I say my prayers not only at bedtime. I ask God for two things: for Him to forgive me and to let me be more wicked, because that way there would be more to forgive. I am the best at playing the recorder, but as soon as I start to get afraid I can't get a peep out of the instrument. So I also pray that I won't dry up and Miss Emmy will stroke me on the head, on my hair, my rubbishy hair. The kids will all laugh, including even the twins from the greengrocer's shop on Elias Road. Snotty-nosed learners.

I adore Joey. What I expect of him is that the soles of his feet will fit in my mouth, and his springy, fragrant flesh, good enough to eat, will be around forever. May he scowl and kick out if any of you go near him. He has long, sharp fingernails. His mother can't keep up with having to cut them. He protests for all he is worth if I pummel him. Both of us get hot while we scrap, but meanwhile I have to play-act the truth. I have a feeling Mother is peeking from somewhere, from behind the bureau or through the keyhole. Her face has moved to the leaves of the calathea prayer plant. Mother worries a lot about Joey because she almost died having me as the firstborn. I feel a bit sick to think that other people grow on the fluid secreted by the breasts. To start with I thought I was the firstborn and it was me who did not get any breast milk because of Mother's illness. I have to prove that I am not out to kill Joey, otherwise the punishment would come before the crime. We're only playing, can't you see, Mother? I have to show that I'm not up to any bad: only good. I fear that from the far side of the keyhole there is little discernible difference between scrapping and killing. From close at hand there is a world of difference. I reach out under Joey's armpits and lift him up kiss him on the neck, with my gums bite his toes, his ear lobes, the tip of his nose. I would not have to squeeze Joey much harder for him to die. I catch hold of his feet to stop him kicking about, but I take care that no harmful intention should creep into my movements. For Mother's sake, I have to put on a pretence of loving Joey. And I am fond of him. Joey's bursts of laughter can sometimes resemble shrieking or choking, but it is just as possible for someone to make a choking sound, even when they are not being suffocated, as it is to play-act something for real. I could destroy him, I love him so much. Mother rips open the door. She bursts in, pushes me aside, and slaps me.

She gathers Joey up in her arms and lugs me to Father. She wanted to hurt him, she sobs. Mother's sobbing can easily be mistaken for laughter. Hurt him? Daddy asks before wiping his lips in annoyance and without taking any care of the carpet he pulls his chair back. Really? he asks grimly. Mother is hanging her head in sorrow and whispers a person has no friend, nor let there be. Daddy does not even eat his fried egg, even though it was made especially for him. He picks up his briefcase, adjusts his cuff links, and he's off. He doesn't like it when a row is going on. If his peace and quiet is disturbed, he takes the dog for a walk or goes off to work. At the Materials Testing place the doorman will let him in even at night. At the Materials Testing place they make equipment for testing materials. Mother made her way into the little room with Joey, because that is the only room that is kept heated. For all her pleading, the Majors would not cut any kindling because they are lazy proles. I sit down at the dining table in the unheated main sitting room and eat the fried egg that has been left. The yolk had run outside the white like an eye pushed out in a brawl. Affection had put me in a bad mood. Shedding tears was choking me. I love Mother more than anyone else in the world, but from close up everything changes, like those polka dots, which in fact turn out to be little squares with whiskers. It is because of Mother that I have to play-act the truth. Mother and Joey snuggle up together on the sofa. I can hear that both of them are either crying their eyes out or howling with laughter, and meanwhile the bed is creaking. If I stop my ears I can't also hold my fork. The egg has gone cold, but I still pray that the last couple of bites should last as long as possible. If I pray I can't also hold my fork. I eat the toast that Daddy left, and while I am chewing it I can't hear the chattering. I chew noisily, snap my set of teeth together, and chomp

vigorously. I gobble as if I were eating my younger brother's body. The air that I am chewing has a flavour of fried eggs. I am now eating my own breath, when time again clings to me like the wet dress in Szarvas. Nobody sees that I am ill.

What I expect of Father is that if he finally gets back tonight we shall hear neither a slamming of the garden gate nor the heavy, ribbed wooden door in the staircase. There is no one else in the world I love more than Father. I wait the whole afternoon for him, but I can never guess the moment he will arrive. I paste my whole body to the door and keep an ear open for noises in the staircase, then, after I have given up all hope, he unexpectedly pops up. He fluffs up his bushy eyebrows and makes them dance on his forehead. He pulls faces and plays at what a person looks like biting into a lemon, then a lemon into a person. I would like it to be so quiet as to be able to make out the rustle when he shakes his head in a no to my requests and his bristles meanwhile are caught in his silk neck scarf. During the working week he wears a tie, and at the weekends a neck scarf. He doesn't allow me to sit on his lap. At suppertime he takes pity on me: he gives me two forkfuls of meat. On Mother's plate one and a half spuds are steaming away with a teaspoon of apple sauce, but Mother gets nothing from Father apart from a kiss on the forehead. My portion is half a spud and half a spoon of sauce. I agree with Father that it's enough for me, but I miss the meat dreadfully. I could eat any amount of meat, but there is meat only for Daddy, since meat doesn't grow on trees like hazelnuts and cherries. The hazelnut bush was planted by Daddy's grandfather, who was a King's Counsel and had a house with a garden. Beforehand. Mother's nostrils start to quiver any time anyone says the word beforehand. The meat was brought by the Majors, they must want something. Half-Jewish, Mother whispers,

Israelites, and Father hushes her. The Majors spent the whole afternoon sawing and hammering in the garage, but they have still not got round to chopping the wood for kindling. Once they brought a fish, but it had a pink colour under the gills. I again plead to be taken onto Daddy's lap. I am expecting him to shake his head to all my requests, which is why I endeavour to come up with requests that cannot be fulfilled. Having completely cleaned his plate with the last morsel of meat, Daddy stretches his arms, pushes his seat back, and gets to his feet: no gnawing at my ear, young missy, because your finely scalloped little pegs will get chipped. I can't decide whether he is joking or not, because you can put several meanings on what he is saying. He stands in the middle of the room and rubs his hands. He says: A bit of respect and quiet would be good. I scan it in advance. What I am waiting for from Father is for him to sit down and read for an hour, giving me not a glance, taking a few swigs of wine and smoking a cigarette, and for my throat to get a lump in it from holding back the crying. In the halo of light from the standard lamp his skin is yellow like the pages of my diary and the Gothic characters of the family letters. I love my diary more than anything else in the world. I open it and write: There is no happiness on Earth, nor let there be.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2015

Edina Szvoren – Hungary

Nincs, és ne is legyen

There Is None, Nor Let There Be

162 pp, 2012

Translations: The book has not been translated yet.
(Last Update – March 2015)

Publishing House **Palatinus**
Montevideo u. 9 – 1037 Budapest – Hungary
Tel. (+361) 319 3019
palatinuskiado.hu

Contact: info@palatinuskiado.hu

ISBN: 978-9-63-274129-1

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

